

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: SLOT Group, a. s.**, se sídlem Jáchymovská 142, 360 10 Karlovy Vary, IČ: 62741560, **zastoupeného: Mgr. Alešem Smetankou, advokátem**, se sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2011, č. j. KrÚ 99318/2011,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2011, č. j. KrÚ 99318/2011, žalovaný zamítl odvolání právního předchůdce žalobce, obchodní společnosti EL RANCHO a. s., se sídlem Hanusova 347/16, 140 00 Praha 4 – Michle, IČ: 26748908 (dále jen „žalobce“), a potvrdil platební

výměr Městského úřadu Přelouč (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 13. 5. 2011, č. j. MUPC 7848/2011/VHP, jímž byl žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a Obecně závazné vyhlášky města Přelouče č. 6/2010, o místních poplatcích (dále jen „OZV“), v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to místní poplatek za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ve výši 30.000 Kč a navýšení místního poplatku v částce 15.000 Kč, celkem tedy 45.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a též rozhodnutí městského úřadu pro nezákonnost a protiústavnost, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Svou žalobní argumentaci vymezil v následujících sedmi žalobních bodech:

1. Platební výměr a napadené rozhodnutí byly vydány v rozporu se zákonem o místních poplatcích a OZV, neboť poplatková povinnost žalobci v rozhodném období nemohla na základě OZV vzniknout.

Možnost zpoplatnit „jiné technické herní zařízení“ získaly obce až ode dne 16. 6. 2010, kdy nabyla účinnosti příslušná novela zákona o místních poplatcích. OZV vydaná Městem Přelouč na základě zákonného zmocnění váže vznik a zánik poplatkové povinnosti na okamžik nabytí právní moci povolovacího (ukončovacího) rozhodnutí ministerstva financí (viz čl. 20 odst. 1 a 2 OZV). Žalobce v rozhodném období provozoval na území Města Přelouč 5 centrálních loterních systémů (dále jen „CLS“), tedy jiných technických herních zařízení, všechna však byla pravomocně povolena před nabytím účinnosti OZV, tedy před 1. 10. 2010. Za dobu od účinnosti OZV nebylo vydáno žádné povolení k provozování jiného technického herního zařízení a žalobci tak nevznikla a nemohla vzniknout žádná poplatková povinnost. Výklad zvolený správními orgány, tedy že poplatková povinnost byla založena před účinností OZV, je v rozporu se zákazem retroaktivity. Poplatková povinnost mohla žalobci vzniknout až povolením provozu jiného technického herního zařízení po nabytí účinnosti OZV. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že dle konstantní judikatury (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 122/2004-169, nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 487/2000) nemohou jít nedostatky v právní úpravě (její nesrozumitelnost či vnitřní rozpornost) k tíži adresátů právních norem.

2. Platební výměr i napadené rozhodnutí se opírají o zákon o místních poplatcích, ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), která byla přijata protiústavním způsobem, formou nepřípustného legislativního přílepku. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci.

3. Správce poplatku i žalovaný věc nesprávně právně posoudili, když zpoplatnili jednotlivé koncové interaktivní videoloterijní terminály, třebaže zpoplatněn měl být pouze CLS jako jedno funkčně nedělitelné technické herní zařízení.

Pokud by správní orgány při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ vycházely ze systematiky a základních principů zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), způsobu, jakým je provozování her pomocí CLS povolováno, technických řešení CLS a soudní judikatury

týkající se výkladu veřejnoprávních předpisů ukládajících povinnosti soukromým subjektům, musely by dospět ke stejnému závěru jako žalobce, tedy že zpoplatnění podléhá toliko CLS jako celek, nikoliv jednotlivé koncové terminály, neboť tyto nemohou být samostatným technickým herním zařízením. Technické herní zařízení musí být schopno ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích naplnit sázkový vztah, tedy umožnit přijetí sázky a vygenerování náhody či předem neznámé okolnosti, od níž se odvíjí výhra či prohra. Koncový videoloterijní interaktivní terminál toho není schopen, neboť nedokáže bez připojení CLS zajistit, aby o výhře či prohře rozhodla náhoda. Funkčně nedělitelný celek tvoří centrální řídicí jednotka, místní kontrolní jednotky a koncové terminály, kdy centrální jednotka řídí veškeré herní procesy a koncový terminál je toliko zobrazovací jednotkou. Žalobce v této souvislosti odkázal na Standard CLS vydávaný ministerstvem financí a vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu, s. p., a Institutu pro testování a certifikaci, a.s., vypracovaná na žádost ministerstva financí a definující funkčně nedělitelný celek stejným způsobem jako žalobce. Dále pak zmínil zákon č. 300/2011 Sb., jímž byl novelizován zákon o loteriích, přičemž poukázal na to, že s účinností od 1. 1. 2012 je v ust. § 2 písm. l) zavedena definice „funkčně nedělitelného technického zařízení CLS“ potvrzující výklad zastávaný žalobcem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části I. až IV. upraveny. Ministerstvo tedy povoluje provozování sázkové hry prostřednictvím celého nedělitelného CLS, nikoliv jednotlivých koncových terminálů. Podle § 4 odst. 4 zákona o loteriích je předmětem povolení činnost směřující k naplnění sázkového vztahu, k čemuž je způsobilý pouze CLS jako celek. Pokud má žalobce zájem připojit další koncové terminály, ministerstvo pouze doplní stávající povolení, nevydává žádné nové povolení pro jednotlivé terminály, tyto jsou uvedeny toliko v seznamu a umístění koncových terminálů. Zpoplatněním provozování sázkových her se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v souvislosti s vyměřováním správních poplatků, kdy dospěl k závěru, že předmětem poplatku je „trvání povolení dané hry v každém kalendářním roce“ a že i zákon o loteriích „vyžaduje povolení na určitou hru jako takovou, bez ohledu na to, na kolika zařízeních či v kolika provozovnách je tato hra provozována“. Žalobce nevidí důvod, proč by závěry NSS neměly být aplikovatelné i na poplatky místní, zvláště když zákon o správních poplatcích rozlišuje zpoplatnění výherních hracích přístrojů na straně jedné (zpoplatněn je každý přístroj) a sázkových her provozovaných prostřednictvím CLS (procentní poplatek z výtěžku hry).

4. Správní orgány nezohlednily obecné právní zásady v pochybnostech ve prospěch a v pochybnostech mírněji, kdy v případě více možných výkladů právní úpravy ukládající povinnost soukromému subjektu vůči subjektu nadanému veřejnou mocí musí být upřednostněn výklad co nejméně zasahující do práv či svobod soukromého subjektu. V případě pojmu „technické herní zařízení povolené ministerstvem podle jiného právního předpisu“ existuje vícero výkladů, což v napadeném rozhodnutí připustil i žalovaný. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s výkladem prezentovaným žalobcem, neuvedl žádný důvod, proč by neměl dostat přednost právě tento výklad, jehož rozumnost a přesvědčivost ostatně potvrdil i zákonodárce novelou zákona o loteriích účinnou od 1. 1. 2012. Obě zmíněné zásady jsou opakovaně judikovány NSS i Ústavní soudem (dále jen „ÚS“) – za všechny lze zmínit rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 54/2006-155, podle kterého při konfliktu dvou výkladů, z nichž oba jsou možné, rozumné a nikoli nepřesvědčivé, a přitom vedou k odlišným závěrům, nutno vzhledem k okolnosti, že se jedná o výklad norem daňového práva hmotného, dát přednost tomu, který je ve prospěch soukromé osoby. Správní orgány uvedené zásady nerespektovaly.

5. Správní orgány nesprávným výkladem pojmu „technické herní zařízení“, který upřednostnily před výkladem ve prospěch poplatníka, zatížily žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a tím porušily žalobcovo právo vlastnit majetek a tento pokojně užívat, zásadu ukládání daní pouze na základě zákona, zásadu uplatňování státní moci pouze v případech stanových zákonem a zásadu ukládání povinností jen na základě zákona.

6. Žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádal se všemi odvolacími důvody a námitkami žalobce, zejména se nijak nevyjádřil k žalobcově výkladu pojmu „technické herní zařízení“, resp. neuvedl přesvědčivé důvody, pro které by žalobcův výklad nebyl možný.

7. Žalovaný nepřihlédl k nepřezkoumatelnosti platebního výměru v části sankčního navýšení místního poplatku, čímž se dopustil nezákonnosti. Správce poplatku při uložení sankce v podobě navýšení místního poplatku pouze odkázal na § 11 zákona o místních poplatcích, tedy navýšení vůbec neodůvodnil. Pouhý odkaz na právní úpravu v situaci, kdy existují různé výklady předmětné právní úpravy, nestačí, zvláště když žalobce poplatkovou povinnost splnil, pouze v jiné výši.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 3. 2012 především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se vyjádřil podrobně ke všem bodům žalobcova odvolání. Zopakoval, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“ nevnímá jako pojem nejasný či nesrozumitelný, ale jako pojem obecný, zahrnující veškerá technická zařízení, loterie a hry odlišné od výherních hracích přístrojů, které eventuálně vzniknou v budoucnosti. Takovým zařízením je každé zařízení ve formě centrální jednotka, místní kontrolní jednotka a koncový terminál, přičemž pro každý koncový terminál je vydáváno povolení ministerstvem financí a každý takový celek postačí k realizaci hry. Počet napojených koncových terminálů je roven počtu technických herních zařízení, jinými slovy řečeno předmětem poplatku je každý koncový terminál. Pokud se pak týká navýšení místního poplatku správcem poplatku, jedná se o pravomoc, kterou lze uplatnit, pokud nebyl poplatek uhrazen včas a ve správné výši. Správce poplatku v platebním výměru uvedl, že místní poplatek nebyl uhrazen ve správné výši, proto přistoupil k jeho navýšení. Toto odůvodnění nepovažuje žalovaný za způsobující nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí.

V replice ze dne 4. 4. 2012 žalobce soudu navrhl předložit věc ÚS s návrhem na zrušení ust. § 1 písm. g) a § 10 odst. 1 a 3 zákona o místních poplatcích, ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Dále pak rekapituloval jednotlivé žalobní body, přičemž zdůraznil, že správný výklad pojmu „technické herní zařízení“ je výklad zastávaný jím, tedy takový, který předmětem místního poplatku činí pouze CLS jako celek, nikoliv jednotlivé koncové terminály. V tomto směru podrobně rozebral právní úpravu dle zákona o místních poplatcích, ve znění novely provedené zákonem č. 300/2011 Sb., která nabyla účinnosti dne 14. 10. 2011, kdy podle žalobce až na základě ní došlo ke zpoplatnění jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů. Dále provedl rozbor změny zákona o loteriích provedené rovněž zákonem č. 300/2011 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2012 a definovala pojem „funkčně nedělitelné technické zařízení CLS“.

Ve svém dalším podání ze dne 4. 3. 2013 žalobce uvedl, že i přes rozhodnutí ÚS ve věci sp. zn. Pl. ÚS 6/12 na žalobě trvá. Ve vztahu k nálezů ÚS sp. zn. Pl. ÚS 29/10 pak uvedl, že ten se týká oblasti veřejného pořádku, konkrétně oprávnění obcí regulovat na svém území provozování sázkových her v podobě umístění koncových terminálů, a nikoliv zpoplatnění

interaktivních videoloterijních terminálů, a tedy je pro posouzení projednávané věci zcela bez významu. V další části podání žalobce pouze rekapituloval žalobní body.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 29. 5. 2013 v přítomnosti obou účastníků řízení, když žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 24. 11. 2011, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Platí tedy dispoziční zásada, kdy obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti, přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup je nejen popřením dispoziční zásady, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s. v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního

ustanovení LZPS, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. V takovém případě krajský soud může aplikovat hmotněprávní ustanovení LZPS i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008, který se sice vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, a v této souvislosti dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., není nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Krajský soud se proto dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce ohlásil dne 18. 11. 2010 správnímu orgánu I. stupně celkem sedm technických herních zařízení povolených ministerstvem financí, konkrétně pět CLS, jednu ruletu UF08 a jeden Max Power. Dne 30. 12. 2010 a dne 30. 3. 2011 žalobce uhradil místní poplatek za jiné technické herní zařízení vždy v celkové výši 35.000 Kč, přičemž z výpisů z účtu je zřejmé, že podle žalobce částka 25.000 Kč představuje poplatek za loterní terminály, tedy žalobce hradil poplatek za celkem 5 CLS, nikoliv za každý koncový terminál. Na výzvu městského úřadu ze dne 5. 5. 2011 ke sdělení všech koncových terminálů žalobce dne 10. 5. 2011 upřesnil své ohlášení v tom smyslu, že specifikoval vedle již zmíněné rulety a zařízení Max Power celkem 8 kusů koncových terminálů s tím, že ruleta a 3 terminály jsou provozovány od 23. 2. 2010, 1 terminál je v provozu od 3. 3. 2010, jeden byl provozován od 6. 4. 2010 do 8. 4. 2011, jeden je provozován od 30. 6. 2010, dva jsou v provozu od 3. 9. 2010 a Max Power je v provozu od 24. 9. 2010. Dne 13. 5. 2011 vydal správní orgán I. stupně platební výměr, v němž uvedl, že z žalobcova ohlášení doplněného na výzvu dne 10. 5. 2011, podloženého rozhodnutími ministerstva financí, je zřejmé, že na území města Přelouč bylo žalobci povoleno celkem 10 jiných technických herních zařízení, konkrétně elektromechanická ruleta UFO8, vícemístné technické zařízení Max Power a celkem 8 kusů interaktivních videoloterijních koncových terminálů. Od doby účinnosti OZV č. 6/2010, tj. od 1.10.2010 do 31.3.2011, měl tedy žalobce povolených celkem 10 jiných technických herních zařízení, za která zaplatil za 4. čtvrtletí roku 2010 místní poplatek v celkové výši 35.000 Kč a za 1. čtvrtletí roku 2011 místní poplatek též ve výši 35.000 Kč. Podle OZV však činí místní poplatek za každé zařízení na tři měsíce 5.000 Kč, tedy žalobce měl za každé čtvrtletí uhradit celkem 50.000 Kč. V souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu byla část úhrady ze dne 30. 3. 2011 použita na nedoplatek místního poplatku za 4. čtvrtletí roku 2010. Nedoplatek za 1. čtvrtletí roku 2011 proto činí 30.000 Kč. Správce poplatku v platebním výměru současně žalobci vyměřil navýšení místního poplatku v částce 15.000 Kč, když uvedl, že se jedná o 50% z vyměřené částky místního poplatku, přičemž podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích lze včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky zvýšit až na trojnásobek.

Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl. Dospěl přitom k závěru, že: „...předmětem poplatku se stává každý ministerstvem financí povolený koncový terminál

(IVT), který je pomocí dalších dílčích komponentů systému napojen na centrální jednotku a je tudíž ve spojení s touto jednotkou schopen realizovat hru od samého počátku do jeho konce. Místní poplatek se v případě tohoto technického zařízení vybírá na každém koncovém místě tohoto systému, tedy na místě, kde se hráč sázkové hry účastní.“ Jiným technickým herním zařízením dle žalovaného je třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích od samého počátku do jejího konce. Přitom nezáleží na tom, zda je zařízení, jímž je loterie a jiná podobná hra provozována, postaveno na principu mechanickém, elektromechanickém, elektronickém či obdobném.

Na základě uvedených zjištění dospěl soud ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům:

Ad 1.

Možnost obce vybírat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu byla zavedena zákonem č. 183/2010 Sb., jímž byl mimo jiné novelizován zákon o místních poplatcích a který nabyl účinnosti dne 16. 6. 2010. Podle § 14 zákona o místních poplatcích patří stanovení poplatků do samostatné působnosti obce, která je oprávněna je zavést obecně závaznou vyhláškou, v níž upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. V této věci je nespornou skutečností, že město Přelouč možnosti dané mu zákonem využilo a místní poplatek za jiné technické herní zařízení zavedlo OZV č. 6/2010, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010. Rovněž je nespornou skutečností, ostatně sám žalobce v žalobě tuto potvrzuje, že žalobce k datu nabytí účinnosti OZV již na území města Přelouč provozoval mimo jiné 8 koncových terminálů, které byly povoleny ministerstvem financí před datem 1. 10. 2010. Místní poplatek vyměřený za tato zařízení se vztahuje k období po nabytí účinnosti vyhlášky, tedy žalobce je zpoplatňován právě a jen ode dne 1. 10. 2010, kdy již byla v účinnosti OZV, na základě které bylo možno, ve spojení se zákonem o místních poplatcích, poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí vybírat. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že poplatková povinnost mu nemohla vzniknout, neboť po nabytí účinnosti OZV mu nebylo povoleno ministerstvem financí provozování žádného „jiného technického herního zařízení“, a pokud byl vyměřen místní poplatek za zařízení provozovaná na základě povolení vydaných před účinností OZV, jedná se o nepřípustnou retroaktivitu. Samotné povolení žalobci povinnost platit místní poplatek nezaložilo. Tato mu vznikla až momentem nabytí účinnosti příslušné OZV ve spojení se zákonem č. 183/2010 Sb., který obcím zavedení místního poplatku za jiné technické herní zařízení provozované na jejich území umožnil. Pokud je v OZV stanoveno, že poplatková povinnost vzniká dnem povolení jiného technického herního zařízení, nelze toto ustanovení vykládat tak, že na zařízení povolená před nabytím účinnosti OZV se poplatková povinnost nevztahuje. Naopak, jediný možný výklad je takový, že zařízení povolená kdykoliv po nabytí účinnosti OZV podléhají poplatkové povinnosti až dnem povolení, neboť až tímto dnem se stávají předmětem místního poplatku, a zařízení povolená před tímto datem pak jsou předmětem místního poplatku právě ode dne nabytí účinnosti OZV (zpoplatnění takových zařízení již ode dne jejich povolení by teprve znamenalo nepřípustnou retroaktivitu). Jen taková aplikace právní úpravy zabezpečí rovné zacházení se všemi provozovateli jiných technických herních zařízení. Výklad předestřený žalobcem by naopak nastolil značnou nerovnost.

První žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 2.

Nedůvodná je též námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla již vyřešena ÚS nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž ÚS dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán tímto nálezem ÚS a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44).

Ad 3.

Námítku, že technickým herním zařízením je nutno rozumět celý CLS a nikoliv pouze koncový terminál, vznesl žalobce již v odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s jeho názorem neztotožnil, přičemž mimo jiné uvedl, že zákon o loteriích sice neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z jeho ustanovení lze vyvodit závěr, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka, tak ve formě koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. Pod pojem „povolené ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává ministerstvo financí konkrétní povolení. Jiným technickým herním zařízením je třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a to od počátku do konce. V případě CLS je technickým zařízením z tohoto pohledu každá dále funkčně nedělitelná část tohoto systému schopná realizovat celý herní proces. Taková část se skládá z centrální jednotky, koncového terminálu a řady dílčích komponent jako např. místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál. Z tohoto pohledu tedy počet jiných technických herních zařízení je roven počtu jednotlivých koncových terminálů, neboť počet těchto terminálů neovlivňuje ani nepodmiňuje realizaci celého herního procesu na jednotlivých koncových terminálech. Předmětem místního poplatku je tudíž každý povolený interaktivní videoloterijní terminál, neboť ten je s pomocí dílčích komponent napojen na centrální jednotku a tak je schopen realizovat celý herní proces od počátku až do konce.

S výkladem pojmu „jiné technické herní zařízení“ provedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí se soud zcela ztotožňuje. Žalovaný dal za pravdu žalobci v tom, že takovým herním zařízením nemůže být interaktivní videoloterijní terminál sám o sobě, musí jím být funkčně nedělitelný celek, který je schopen zabezpečit herní proces od samého počátku do konce. Na rozdíl od žalobce však tento celek nespatořoval v CLS s libovolným množstvím koncových terminálů, ale právě v sestavě tvořené jedním terminálem spojeným s centrální jednotkou pomocí dalších komponent jako je kontrolní jednotka, místní jednotka, atp. Každý terminál pak je představitelem jednoho celku a tedy předmětem místního poplatku. Je pravdou, že ministerstvo financí rozhodnutím povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a v případě rozšiřování CLS o nové koncové terminály rozhodnutím schvaluje provozování a umístění nových terminálů, přičemž tyto v rozhodnutí specifikuje, a to včetně provozovny, kde budou umístěny. Užití různých slov „povoluje“ a „schvaluje“ však nelze vykládat tak, jak činí

žalobce. Tedy že povolována je pouze hra prostřednictvím CLS, kdy jednotlivé, i budoucí, terminály jsou již v tomto povolení zahrnuté, nové terminály nejsou povolovány, je pouze rozšířen výčet stávajících terminálů v již vydaném povolení, které je tak toliko rozšířeno. Schválení umístění dalších terminálů se děje rozhodnutím, kterým je doplňováno již existující rozhodnutí o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry. V rozhodnutí o povolení je přitom vymezen předmět povolení, tzn. je popsán celý CLS, včetně uvedení koncových videoloterijních terminálů. Je-li rozhodnutím o schválení toto rozhodnutí doplněno, nejedná se o nic jiného, než že došlo k povolení i dalších konkrétních koncových terminálů. Jinými slovy řečeno, byl zvýšen počet funkčně nedělitelných celků schopných realizovat herní proces o počet rovnající se nově schváleným koncovým terminálům. Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení místního poplatku za jiná technická herní zařízení, jejichž počet se shoduje s počtem interaktivních videoloterijních terminálů provozovaných žalobcem. Žalobci vznikla zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a OZV.

I třetí žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 4.

Rovněž námitku porušení zásad v pochybnostech ve prospěch a v pochybnostech mírněji vznesl žalobce již v odvolání. Žalovaný se s touto námitkou ve svém rozhodnutí vypořádal na straně 3, když ji shledal nedůvodnou, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ není pojmem nejasným. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje. Obě žalobcem uvedené zásady lze aplikovat v případě „pochybností“. Tento základní předpoklad – existence pochybností o tom, co se rozumí „jiným technickým herním zařízením“, však v projednávané věci chybí. Uvedený pojem lze při aplikaci příslušných výkladových metod zcela bez problémů vyložit. Ostatně sám žalobce uvedl, že takovým herním zařízením je funkční celek, který je schopen zabezpečit sám od počátku do konce celý herní proces. Přesně takovým celkem pak je sestava centrální jednotka a koncový interaktivní videoloterijní terminál, spojený s ní díky jednotlivým dílčím komponentům, tedy každý koncový terminál je jedním herním zařízením a podléhá tak místnímu poplatku. Jednotlivé terminály jsou pak na sobě nezávislé, navzájem se neovlivňují, ani nepodmiňují. Tedy shrnuto, vzhledem k tomu, že neexistují pochybnosti o výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, nemohly správní orgány ani porušit žalobcem uváděné zásady.

I čtvrtý žalobní bod je nedůvodný.

Ad 5.

Argumentace k tomuto žalobnímu bodu se shoduje s argumentací u bodu předchozího. Správní orgány vyložily pojem „jiné technické herní zařízení“ správně, o tom, že takovým zařízením je každá sestava schopná realizovat samostatně celý herní proces, tedy každý koncový terminál napojený na centrální jednotku, nemůže být pochyb. Žádný jiný výklad uvedeného pojmu při správné aplikaci jednotlivých metod výkladu právních norem nemůže obstát a tedy nemohlo dojít k porušení práv žalobce, resp. základních zásad právního státu, jak žalobce tvrdí. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každý koncový terminál žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem,

nijak nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a naopak žalobci byly uloženy povinnosti dle zákona a na jeho základě.

Rovněž pátý žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Ad 6.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud rovněž neshledal. Žalovaný se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, žádná z nich nezůstala nepovšimnuta. Pojem „jiné technické herní zařízení“ pak žalovaný rozebral na stranách 2 a 3 svého rozhodnutí, kdy ve shodě se žalobcem definoval takové zařízení jako funkční celek schopný realizovat celý herní proces od počátku do konce, na rozdíl od žalobce však takovým celkem rozuměl každou sestavu složenou z koncového terminálu a centrální jednotky, spojených dílčími komponenty. Žalovaný přitom vysvětlil, proč nelze za takový celek považovat celou CLS, bez ohledu na to, kolik koncových terminálů obsahuje, tedy že jednotlivé terminály jsou na sobě nezávislé, realizují proces hry samostatně a tedy počet terminálů odpovídá počtu jiných technických herních zařízení. Argumentaci žalovaného soud považuje za dostatečnou, přehlednou a srozumitelnou, nedostatek důvodů vedoucí k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud neshledal.

Ad 7.

Rovněž nebyly důvodné námitky žalobce týkající se navýšení místního poplatku. V dané věci vznikla žalobci poplatková povinnost dle OZV. Z platebního výměru městského úřadu vyplývá, že v období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011, za které byl žalobci vyměřen místní poplatek včetně jeho navýšení, měl žalobce na území města Přelouč deset jiných technických herních zařízení. Žalobce sice splnil ohlašovací povinnost, avšak místní poplatek zaplatil pouze za sedm herních zařízení, tj. namísto částky 50.000 Kč uhradil částku 35.000 Kč. Z této pak městský úřad částku ve výši 15.000 Kč použil na úhradu nedoplatku na místním poplatku za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010, neboť i za toto období žalobce uhradil pouze 35.000 Kč namísto 50.000 Kč. Na místním poplatku tak žalobce za první čtvrtletí roku 2011 zaplatil toliko 20.000 Kč. Správní orgán I. stupně proto žalobci vyměřil místní poplatek platebním výměrem, a to ve výši 30.000 Kč (poplatková povinnost činila 50.000 Kč, uhrazeno bylo jen 20.000 Kč), přičemž tento poplatek současně zvýšil v souladu s § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích o 50%, tedy o částku 15.000 Kč. Podle tohoto ustanovení nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek, přičemž toto zvýšení je příslušenstvím poplatků. Důvod navýšení poplatku byl v platebním výměru správního orgánu I. stupně uveden, tento zahrnuje uvedení zákonného postupu dle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích (zvýšení poplatku o 50% z důvodu včas nezaplaceného poplatku). Podle názoru krajského soudu již nebylo třeba v rozhodnutí uvádět další důvody pro zvýšení poplatku, neboť možnost poplatků navýšit je dána přímo zákonem a byla v souladu s platnou právní úpravou správním orgánem I. stupně aplikována. Navýšení není sankcí, je příslušenstvím poplatku a na jeho odůvodnění nelze klást stejně vysoké nároky jako na odůvodnění sankcí, např. za spáchaný přestupek, kdy zákon výslovně uvádí, k čemu má správní orgán přihlédnout (§ 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Zde, jak již bylo řečeno, je možnost poplatků navýšit, dána zákonem, aniž by tento uváděl, jakými kritérii se má (musí) správní orgán řídit a aniž by považoval toto navýšení za sankci. Jestliže v dané věci byl oprávněn správní orgán I. stupně zvýšit včas nezaplacený poplatek až na trojnásobek a v dané věci jej zvýšil pouze o 50%, tak na tomto postupu soud neshledává nic nezákonného. Důvod navýšení je v platebním

výměru uveden a pouhá stručnost odůvodnění jistě platební výměr nepřezkoumatelným nečiní.

I poslední žalobní bod je tedy nedůvodný.

Z důvodů shora podrobně rozebraných dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Již jen závěrem a pro úplnost soud k návrhu žalobce na doplnění dokazování listinami obsaženými v příloze k žalobě pod čísly 6-15, vznesenému při jednání dne 29. 5. 2013 uvádí: Žalobce hodlal uvedenými listinami prokázat, že jiné technické herní zařízení je právě CLS jako funkčně nedělitelné herní zařízení a že tímto herním zařízením nemohou být koncové terminály, neboť nejsou schopny realizovat herní vztah, a dále že povolení k provozování jiného technického herního zařízení byla vydána před účinností OZV. Žalobcův návrh soud shledal nedůvodným, navržené dokazování posoudil jako nadbytečné, neboť skutečnosti, jež hodlal žalobce prokázat, nebyly spornými. Jiné technické herní zařízení bylo i žalovaným definováno jako funkčně nedělitelný celek, který je schopný provést hru od počátku až do konce, nikdy nebylo správními orgány tvrzeno, že herní vztah může realizovat samostatně pouze koncový terminál, žalovaný dostatečně osvětlil, proč je zpoplatňován každý terminál, když zdůraznil, že tento terminál je schopen realizovat herní vztah ve spojení s centrální jednotkou a dalšími komponenty herního systému (v dalším viz argumentace u bodu ad 3.). Skutečnost, že jiná technická herní zařízení byla povolena ministerstvem financí před nabytím účinnosti OZV, tedy před 1. 10. 2010, rovněž žalovaný nezpochybňoval, naopak, již z platebního výměru je zřejmé, že povolení k provozování těchto zařízení spadá do období před účinností OZV. Jak bylo podrobně rozvedeno pod bodem ad 1., i zařízení povolená před tímto datem podléhají místnímu poplatku, a to právě od data nabytí účinnosti OZV, když právě toto datum je rozhodující jako den vzniku poplatkové povinnosti žalobce. Soud tedy návrh žalobce na provedení dokazování zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť žalovaný se při jednání dne 29. 5. 2013 práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. května 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.